

Δῶσε μου τὸ γάρδιο νὰ γαρδιώσωμε τὸ παννὶ Λεῦκτρ. Σή-
μερο κίνησα ᾿γὼ τ' ἀνναδικό μου κ' ἴσα-ἴσα ποὺ γαρδιώσα
Α. Κρήτ. β) Ἀρχίζω νὰ τυλίγω τὸ ὑφανθὲν παννίον εἰς τὸ
ἀντὶ ταυνῶν διὰ τοῦ γκάρδιο Κρήτ. (Βιάνν. κ.ά.)
Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Ἀναβρ. Λεῦκτρ. Παλαιοχ.
Πλάτσ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Φάνε μιὰ ᾿νχιὰ ᾿κόμα, γιὰ νὰ
σώσῃ νὰ γαρδιώσῃς Ἀπύρανθ. γ) Ἀμτβ., ἐπὶ τοῦ ὑφαινο-
μένου, λαμβάνει πλάτος ἐπιτρέπον τὴν περιτύλιξιν του εἰς
τὸ ἀντίον διὰ τοῦ γκάρδιο Κρήτ. (Βιάνν. κ.ά.) Νάξ.
(Ἀπύρανθ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): ᾿Αν εἶναι μισὴ βήχη, γαρ-
διώνει (ἐνν. τὸ παννὶ) Ἀπύρανθ.

γκάρδιωση ἡ, (I) ἐνιχ. ἐγκαρδιώση λόγ. ἐνιχ. ἐγκαρ-
δίωση Τσακων. ἐγκάρδιωση Τσακων. γκάρδιωση Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. γκαρδιώω (I).

Ἐμψύχωσις, ἐνθάρρυνσις ἔνθ' ἄν.

γκάρδιωση ἡ, (II) ἐνιχ. γάρδιωση Πελοπ. (Συκιὰ
Λακων.)

Ἐκ τοῦ ρ. γκαρδιώω (II).

Γκάρδιωμα I. Συνών. βλ. εἰς λ. γκάρδιος B1β.

γκαριζολογῶ σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ρ. γκαρίζω καὶ τῆς παραγ. καταλ. -λογῶ,
διὰ τὴν ὅπ. βλ. Γ. Χατζιδ., ᾿Αθηνᾶ 22(1910), 247 κ.ἑξ. καὶ
Σ. Μενάρδ., ᾿Αθηνᾶ 37 (1923), 70.

Φωνάζω, φωνασκῶ ὁχληρῶς σύνηθ.: Σταμάτα νὰ γκαρι-
ζολογᾷς, γιατί θὰ ἀρπάξω τὴ σανίδα καὶ θὰ σοῦ μετρήσω
τὰ πλευρά. Αὐτὸς ὁ μουλαροκέφαλος γκαριζολογᾷ ὅλη μέρα
κ' ἔχει σπάσει τὰ νεῦρα τῆς γυναίκας του σύνηθ. Συνών. βλ.
εἰς λ. γκαρίζω B1.

γκαρίζω, ὀγκαρίζω Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ.) οὐγκαρί-
ζω Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.) γονγκαρίζω Πόντ. (Ἀργυρόπ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) γκαρίζω κοιν. γκαρίζου πολλαχ. βορ.
ιδιωμ. γαρίζω ᾿Αντίπαξ. ᾿Ερεικ. Ζάκ. (Μαχαιρᾶδ. κ.ά.)
Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ. Αὐλιῶτ. Αὐχίον. Κάβ. Κερουσ. Κασσιόπ.
Σπαρτερ. κ.ά.) Κεφαλλ. Λευκ. (Φτερν. κ.ά.) Μέγαρ. Νάξ.
(Ἀπύρανθ. Γαλανᾶδ.) Πελοπν. (Ἀναβρ. ᾿Ανώγ. Ξεχώρ. Ξη-
ροκ.) Τῆν. γαρίζου ᾿Ιμβρ. Σάμ. (Κοντακαίν. Κουμαδαρ. κ.ά.)
γκαρίντζω Σίφν. γραῖζω Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) γραῖζω
Πελοπν. (Πραστ.) γαρίζω Θράκ. (Μαῖστρ.) ὀγκαρίζω Ἡπ.
(Ἀργυρόκ. Κόνιτς. Πωγών.) Θράκ. Πελοπν. (Ἀρν. Δαι-
μον. Ζελίν. Λεῦκτρ. Λιγούρ. Λίμπερδ.) Τένεδ. ὀγκαρίζου
Α. Ρουμελ. (Καβακλ.) Βιθυν. (Πιστικοχ.) Εὐβ. (Βρύς. Κά-
ρυστ.) Θεσσ. (Κακοπλεύρ. Καλαμπάκ. Μαυρέλ. Ὁξύν.
Σταγιάδ. Φωτειν. κ.ά.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σουφλ.) Μακεδ.
(Ἀρέθους. ᾿Αρκοχώρ. Αὐγερ. Βλάστ. Βόιον Βόλβ. Βρία
Βροντ. Γαλατ. Γήλοφ. Γιδ. Γρεβεν. Δασοχώρ. Δεσκάτ.
᾿Εράτυρ. Κίτρ. Κοζ. Κολινδρ. Λιτόχ. Μοσχοπότ. Νάουσι.
Νιγρίτ. Πορ. Ριζώμ. Ρυάκ. Σισάν. Φυτ. κ.ά.) Σκυρ. Στε-
ρελλ. (Ἀράχ. Κολάκ. Μαλεσ. κ.ά.) Τσακων. ὀγκα-
ρίζ-ζου Εὐβ. (Κουρ.) ἀγαρίζω Κύθηρ. Μέγαρ. Πελοπν. (Συ-
κιὰ Λακων. Οἷτυλ.) ἀγαρίζου Θράκ. (Καρωτ. κ.ά.) ᾿Ιμβρ.
Μ. ᾿Ασία (Κυδων.) ὀγκαρινῶ Μακεδ. (Βλάστ.) ἀγαῖζου Σα-
μοθρ. ὀγκαρίζου ἐν Τσακων. γκαρίζ'ω μα Τσακων. (Βάτικ.
Χαβουτσ.) Μέσ. ἀγαρίζομαι Πελοπν. (Ἀρεόπ. Λάγ. Μάν.
Οἷτυλ. Πάλυρ. κ.ά.) ἀγαρίζομαι Πελοπν. (Λακων.) Μετοχ.
γκαρίζουντα Στερελλ. (Φθιώτ.) γκαρίζ'ντα Τσακων. (Χα-
βουτσ.) γαρισμένος Μέγαρ. ὀγκαρισμένος Εὐβ. (Κάρυστ.)
ἀγαρισμένος Κύθν.

Τὸ μεσν. γκαρίζω, βλ. Γαδάρ. διήγ. στ. 453 (ἐκδ.
Wagner σ. 137). Οἱ τύπ. ὀγκαρίζω, οὐγκαρίζω
ἐκ τῶν παραλλ. Λατινικῶν *oncare, uncare*, ἐκ τῶν
ὁποίων τὸ γκαρίζω. Ὁ τύπ. ἀγκαρίζω παρὰ Δου-
καγγ. εἰς λ. ἀγαρίζειν.

I) Κυρίως ἐπὶ ὄνου, φωνάζω, γκαρίζω κοιν. καὶ
Καππ. (Ἀραβάν.) Πόντ. (Ἀργυρόπ. Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ.
Χαλδ.): Γκαρίζει ὁ γάιδαρος - τὸ μονλᾶρι κοιν. Οὐλὴν τὴ
νύχτα ἀγκαρίζ-ζανε οἱ γαδιάραι Εὐβ. (Κουρ.) ᾿Εκεῖν' τὸ γαι-
δοῦρι κάθε λίγο καὶ λιγάκι γκαρίζει καὶ δὲ μᾶς ἀφίνει νὰ
᾿συχάσουμε Πελοπν. (Βλαχοκερ.) ᾿Αμα γκαρίζ' οὐ γάιδα-
ρους, οὐρλιάζ' κὶ τοῦ σᾶ'λλι Ἡπ. (Πλάκ.) Μωρὲ μὴν τὴν
πιάνης τὴ γαιδορογοιτσέρα καὶ δὲν ἔχουμε κἀνα γαιδοῦρι
νὰ γκαρίζῃ δῶ χάμου Πελοπν. (Βερεστ.) Ὁ γάαρος γκαρί-
ζει γαί' ᾶ' ρίξω του ἕναν καγιά ᾶ' σπάσω του τὴν κεφάλαι του
(καγιά = πέτρα) Χίος (Φυτ.) Μουρ', ἀφήτε το γι' ᾶς μιλή,
ᾶδαρος γαρίζει Νάξ. (Ἀπύρανθ.) || Παροιμ.

Γάιδαρος ὅπου γαρίζει, τὸ κεφάλαι του τσακίζει
(ἐπὶ φλυαρίου βλάπτοντος ἑαυτὸν διὰ τῶν λόγων του) Λευκ.
Τὸ γάδαρο ᾶ' ντὲ κριθαρίζης, ἀγκαρίζει (ἐπὶ τοῦ ἐξ ιδίας
ὑπαιτιότητος ὑφισταμένου κακόν τι) Σκυρ. || Αἰνίγμ.

᾿Η ἔλαφος ἀγκάριζι, | μικροὶ τρανοὶ τὴν ᾶκουσαν
κὶ τὴν ἐπρουσκύνησαν

(ὁ κώδων τῆς ἐκκλησίας) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Γάιδαρους
ἀγκάριζι, 'ς τὴν Πόλη ἀκούσ'κὶ (τὸ ὄπλον) Μακεδ. (Κοζ.)
|| ᾿Ασμ.

᾿Αγκαρίζ' τοῦ γουμάρ, | θέλ' πίτυρα κὶ κ'θάρ'
κὶ τοῦ παρδαλὸ σαμάρ'

Θεσσ. (Κρυόβρ. Σουκαμν.)

᾿Η παππᾶς ἀπ' τὴ Βουβάλα | κνηγοῦσι μιὰ γουμάρα
κ' ἡ γουμάρα ἀγκάριζι | κ' ἡ παππᾶς θυμιάτιζι

Θεσσ. (Κρυόβρ. Σουκαμν.) Συνών. γκαρίζω Α, γκα-
ρομαχῶ I. β) Μέσ., ἐπὶ ὄνου, φωνάζω Πελοπν. (Λα-
κων.): Δὲ δὸν εἶδια τὸ γάιδαρό σου, μόνε τὸν ᾶκουσα κὶ
ἀγαρίστη. 2) Μεταφ., φωνάζω δυνατὰ, κλαίω γοερῶς
κατὰ τρόπον ἐνοχλητικὸν σύνηθ.: ᾿Ασ' τον νὰ γκαρίζῃ!
Γκάριζε ὅσο θέλεις, δὲ σὲ λυπᾶμαι. Τί γκαρίζετε ἔτσι
καὶ δὲ μ' ἀφίνετε νὰ κοιμηθῶ; σύνηθ. ᾿Εγκάριζε, ἐγκά-
ριζε, 'ς τὰ τελευταῖα ἐσώπασε Πελοπν. (Αἰγιάλ.) Δὲ
ντρέπεσαι ποὺ ὀγκαρίζεις σὰν τὸ γαιδοῦρι; Εὐβ. (Βρύς.)
Γαρίζει σὰν σκυλλὶ Κέρκ. Τσαὶ φάουζα νὰ σὲ εἶχε πιάσει,
ἐτσεδὰ δὲ θὰ γάριζες (φάουζα = καρκινοειδὲς ἔλκος) Πε-
λοπν. (Ξεχώρ.) Ὁ Τάτσης τοῦ Μάρουλα ἐγάριζε πῶς
ἔχει μιὰ σφυρίδα ᾿Ερείκ. ᾿Αν τις βροῦν, τσι βάζ'νι τι-
μουρία νὰ γκαρίξ'ν, νὰ βιλᾶξ'ν ἢ νὰ πυρπατήσ'ν μὶ τὰ
τέσσιρα Θεσσ. (Καρποχώρ.) Εἰντα γκαρίντζεις σὰν τὸ
γάδαρο τὸ Μᾶη Σίφν. Εἶδα γαρίζεις κὶ ἀκούεσαι 'ς τὸν ἄλλο
γόσμο! Νάξ. (Γαλανᾶδ.) ᾿Αγκάξισε ὁδ' ἔδ' τέου (ὁδ' ἔδ'
τέου = ὅσον θέλεις) Τσακων. Τὸν εἶδα καὶ γκάριζε 'ς τὸ
θάνατό του (ἐκρανύαζε βασιανιζόμενος) Πελοπν. (Συκιὰ Κο-
ρινθ.) ᾿Α, ποὺ νὰ γκαρίσης! Εὐβ. (Κάρυστ.) Νὰ γκαρίξης,
νὰ βγῇ ἡ ψ'χή σ'! (ἀρά) Στερελλ. (Δεσφ.) Νὰ γαρίξης, κὶ ᾶ
δὲ μ' ἀνακαλέσης, ἡ ψυχὴ σου νὰ μὴ σοῦ βγαίῃ Κέρκ. (Ἀρ-
γυρᾶδ.) Συνών. γκαρίζο λογῶ, γκαρίζω 2,
γκαρομαχῶ 2. β) Μέσ., κραυγάζω γοερῶς Πελοπν.
(Μάν.): Γιὰ διῆς πῶς ἀγαρίζουνται, σὰ δὲ γάιδαρο. Γάιδαρος
ἀγαρίστη (ἐπὶ παιδίων φωνασκούντων).

Μετοχ. I) Ὡς ὕβρις Εὐβ. (Κάρυστ.): ᾿Αγκαρισμένε (εἶθε
νὰ γκαρίσης). 2) Ὁ διάβολος Κύθν.: ᾿Η γριὰ τὰ ᾿χασε καὶ

λέει πώς τά 'καμε τὰ παιδιὰ μὲ τὸν ἀγαρισμένο (τά 'χασε = παρεφρόνησε).

γκαρίλα ἡ, Πελοπν. (Βάλτ. Γαργαλ. Κοντογόν. Μαργέλ. Μηλιώτ. Ποταμ. Πυλ. κ.ά.) Στερελλ. ('Αχυρ.) *γαρίλα* Πελοπν. (Παιδεμέν.)

Ἐκ τοῦ ρ. *γκαρίλω* καὶ τῆς σχετλιαστικῆς παραγωγ. *κατάλ.* -ίλα.

Ὁ ὀγκηθμός τοῦ ὄνου ἔνθ' ἄν. β) Μεταφ., γοερὰ κραυγὴ ὡς τοῦ ὄνου ἔνθ' ἄν.: "Εβγαλε νιὰ γκαρίλα, ἄμα βάρισα 'Αχυρ. 'Αμπόλ'σι κάτ' γκαρίλις! αὐτόθ. Μοῦ πῆρε τὸ μυαλὸ μὴ τσι γαρίλες του Παιδεμέν. Πβ. *γκαρίλω* 2.

γκαρίλας ὁ, Ἡπ. (Ραδοβύζ.) Πελοπν. (Βάλτ. Γαργαλ. Κοντογόν. Μαργέλ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) *γκαρίλος* Πελοπν. (Σουδεν.) Θηλ. *γκαρίλου* Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γκαρίλα* ἐκληφθέντος ὡς θηλ. ἐπιθέτου κατὰ τὸ σχῆμα *ψωρίλα* - *ψωρίλας* - *ψωρίλος* κττ. 1) Ὁ φωνασκῶν Πελοπν. (Γαργαλ. Μαργέλ. Παιδεμέν. κ.ά.) 2) Ὁ κλαίων γοερῶς καὶ συνεχῶς ἔνθ' ἄν.: *Τί γκαρίλας εἶρι αὐτός!* Αἰτωλ. *Εἶρι* πιδὶ *γκαρίλας* αὐτόθ.

γκαρισιά ἡ, ἐνιαχ. *γαριξιά* Ζάκ. (Μαχαιρᾶδ. κ.ά.) Κέρκ. Κεφαλλ. — Α. Λασκαράτ. "Ηθη σ. 67 *γαριξιά* Ζάκ. (Μαχαιρᾶδ.) *γκαριξιά* Πελοπν. ("Ηλ.) *γκαρ'ξιά* Εὐβ. (Ψαχν.) Στερελλ. (Περίστ.) *γαρ'ξιά* Μακεδ. (Χαλκιδ.) *ἀγκαρ'ξιά* Μακεδ. (Γαλατ. Γήλοφ. Γρεβεν. Δασοχώρ. Κατάκαλ. Τριφύλλ. κ.ά.) *ἀγαρ'ξιά* Μακεδ. (Χαλκιδ.) *ἀγαριξιά* Πελοπν. (Λάγ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. *γκαρίλω* διὰ τῶν παραλλ. τύπων τοῦ ὄρ. *ἐγκαρίσα* - *ἐγκαρίσα*.

1) Ὁγκηθμός ὄνου ἔνθ' ἄν.: *Μ'φάν'κι πὼς ἄκ'σα γκαρ'ξιάς* Εὐβ. (Ψαχν.) "Ακουσα μία ἀγαριξιά 'ς τὸ περιβόλι Πελοπν. (Μάν.) *Στιρνὰ βάν' μιὰ γκαρ'ξιά δυνατὴ ἀπ' σείσ'καν οἱ κονλόις οὐλὶς τ'ς ἱκκλησιᾶς* Στερελλ. (Περίστ.) *Οὐ τιλιᾶλ'ς εἶχιν μιὰ φουνή χοντροτόι' κι 'ποὺ 'ν ἀγκαρ'ξιά 'π' τοῦ γονμάρ' Μακεδ. (Γαλατ.) Φουνή εἶχ' οὐ γείτουνας ἢ ἀγκαρ'ξιά αὐτόθ. Μιὰ γαριξιά τέτοια ποὺ ποτὲ γάιδαρος δὲν ἔβγαλε* Α. Λασκαράτ. ἔνθ' ἄν. || Παροιμ. *Κάθε πουλλὶ ἔχει τὴ λαλιά του καὶ κάθε γάιδαρος τὴ γαριξιά του* Ζάκ. Συνών. *γκανητό, γκανιά, γκάνισμα 1, γκανισματιά, γκανισμός, γκανίστρα, γκαρισιῶνας, γκαρισματιά, γκαρισμός, γκαριστός, γκαρομάχημα 1.* β) Πᾶσα ἀναρθρὸς κραυγὴ Μακεδ. (Χαλκιδ.) 2) Ἰσχυρὰ κραυγὴ, φωνασκία, ἐπὶ ἀνθρώπων Μακεδ. (Χαλκιδ.): "Εβγαλε μιὰ *γαρ'ξιά!* Συνών. βλ. εἰς λ. *γκαρισμάρα*.

γκαρισιῶνας ὁ, ἐνιαχ. *ἀγαριξιῶνας* Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γκαρισιά*, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ *ἀγαριξιά* καὶ τῆς παραγωγ. *κατάλ.* -ῶνας.

Γκαρισιά 1, τὸ ὅπ. βλ.: "Εβγαίνε ὁ ἀγαριξιῶνας τοῦ γαιδάρου 'ς τὰ περιβόλια ὅλη τὴ νύχτα Κίτ.

γκάρισμα τό, ὀγκάρισμαν Πόντ. γονγκάρισμαν Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) γκάρισμα κοιν. καὶ Καππ. ('Αραβάν. Γούρτον.) Τσακων. (Βάτικ. Χαβουτσ.) *γάρισμα* Ζάκ. Νάξ. ('Απύρανθ.) Τῆν. κ.ά. γκάρ'σμα Εὐβ. ('Αγία "Αν. Στρόπον.) Ἡπ. (Ζαγόρ. Κοκκιν. Κουκούλ.) Θεσσ. (Μοσχᾶτ.) Μακεδ. (Δρυμ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Φθιώτ.) *γάρ'σμα* Εὐβ. Λέσβ. Τέ-νεδ. Τῆν. γκάριγμα Πελοπν. ("Ηλ.) ἀγκάρισμα Ἡπ. Σκυρ.—

Ν. Πολίτ. Παροιμ.² 4, 359 ἀγάρισμα Κρήτ. ἀγκάρ'σμα Ἡπ. (Κόνιτσ.) Μακεδ. (Βλάστ. Βόιον, Γρεβεν. Δεσκάτ. Κοζ. Σισάν.) Στερελλ. (Μαλεσ.)

Τὸ μεσν. *γκαρίσμα*, διὰ τὸ ὅπ. βλ. Διήγ. παιδιόφρ. στ. 716 (ἔκδ. Wagner, σ. 166). Ὁ τύπ. ὁ *γκαρίσμα* παρὰ Πόππλετ. Ὁ τύπ. *γοὺ γκαρίσμα* ἐκ τοῦ τύπ. *γοὺ γκαρίλω*, διὰ τὸ ὅπ. βλ. *γκαρίλω*.

1) Ὁγκηθμός ὄνου κοιν. καὶ Καππ. ('Αραβάν. Γούρτον.) Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.): *Μὲ τῇ γαιδᾶρ' τὸ γονγκάρισμαν ἐγνέφσεν τὸ μωρὸν (ἐγνέφσεν = ἐξύπνησε) Χαλδ. Μιὰν ὄροξη δοῦ γαρισμάτων ὀπό 'χει ἢ καμένη 'αδάρα! Νάξ. ('Απύρανθ.) Τοῦ δυνατοῦ γκάρισμα σὲ παίρνει τὰ ἀφτιά, ἄμα εἰσι κονντά του* Μακεδ. (Νάουσ.) *Δὲ μ' ἄφ'κι τοῦ γονμάρ' μὴ τοῦ γκάρ'σμα 'τ νὰ κλείσιν μάτ' ἀπόφι* Ἡπ. (Κουκούλ.) || Παροιμ.

"Οποῖος θέλει τὸ γάδαρο, θά 'χη καὶ τὰ γκαρίσματά του (ὅτι ὀφείλει τις νὰ ὑπομένῃ ἀγογγύστως τοὺς τρόπους καὶ τὰς πράξεις ἀγενῶν, τοὺς ὁποῖους ἔκαμε φίλους) Ι. Βενιζέλ. Παροιμ.², 212. "Οποῖος δεχτῇ τὸ γάδαρο, νὰ δεχτῇ καὶ τὰ ἀγκαρίσματά του (συνών. μὲ τὴν προηγούμεν.) Ν. Πολίτ., Παροιμ. 4, 359. Συνών. *γκανητό, γκανιά, γκάνισμα 1, γκανισματιά, γκανισμός, γκανίστρα, γκαρισιά 1, γκαρισιῶνας, γκαρισματιά, γκαρισμός, γκαριστός, γκαρομάχημα 1.* 2) Φωνασκία θορυβώδης καὶ ὀχληρὰ ὡς ἡ τοῦ ὄνου κοιν.: *Δὲν παύετε τὰ γκαρίσματα; Θέλομε νὰ κοιμηθοῦμε κοιν.* Συνών. *γκανισματιά 2, γκαρισματιά 2.* β) Προσβλητικὴ συμπεριφορὰ πρὸς γυναικὰ δι' ἀσέμων ἁσμάτων κλπ. Τένεδ.

γκαρισμάρα ἡ, σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γκαρίσμα* καὶ τῆς παραγωγ. *κατάλ.* -άρα.

Μεγάλῃ, ἰσχυρὰ φωνὴ σύνθηθ.: *Δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω ἄλλο τίς γκαρισμάρες σου, γκαρεμοσακίσουν ἀπὸ τὸ σπῆτι μου καὶ πῆγαινε κατ' ἀνέμου σύνθηθ.* Συνών. *ἀγριοφωνάρα, γαιδοφωνάρα, γαιδοφωνή, γκανισματιά 2, γκαρισιά 2, γκάρισμα 2, ξεφωνητό, σκούξιμο, σκουσμάρα, φωνάρα.*

γκαρισματιά ἡ, ἐνιαχ. *γαρισματιά* Πελοπν. (Πάν.) κ.ά. *γαρισματιά* Νάξ. ('Απύρανθ.)

Ἐκ τοῦ Βυζαντ. οὐσ. *ἐγκαρισματέα*, διὰ τὸ ὅποιον βλ. Διήγ. παιδιόφρ. στ. 718 (ἔκδ. Wagner σ. 166) «καὶ εἰς τὸ ἀναρροφισμῶν τῆς ἐγκαρισματέας, ὁ ὄνος ἐκατέπιν γραφὴν τοῦ βασιλέως».

Γκάρισμα 1, ἔνθ' ἄν.: *Μουρέ, εἶδα γαρισμαθιές εἶναι ποὺ τσι βγάνει ὁ 'αδάρος! Πεινᾶ τάχατες ἢ καμμιὰ 'αδάρα 'νοιωσε;* Νάξ. ('Απύρανθ.) Συνών. εἰς λ. *γκαρίσμα 1.* 2) *Γκάρισμα 2*, τὸ ὅπ. βλ., ἔνθ' ἄν.: "Ακοῦς καὶ σὺ ἕνας τραουδιστής! Βγάνει κάτι γαρισμαθιές, ποὺ σὲ κόβγει αἷμα (ἐκ τοῦ φόβου τῆς ἀγρίας φωνῆς του) Νάξ. ('Απύρανθ.) "Ὁλη νύχτα δὲ μ' ἀφήκανε νὰ κιουμηθῶ οἱ γαρισματιές του Πελοπν. (Πάν.) Συνών. εἰς λ. *γκαρισμάρα*.

γκαρισμός ὁ, ἐνιαχ. *γαρισμός* Νάξ. ('Απύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *γκαρίλω*.

Γκάρισμα 1, τὸ ὅπ. βλ.: "Σ τὸ γαρισμὸ ποὺ θὰ γαρίσῃ ὁ 'αδάρος, τρέχει νὰ δῇ εἶδα 'χει καὶ γαρίζει (ἐκ διηγ.) Νάξ. ('Απύρανθ.) || Παροιμ.

"Οποῖος τσιγκλάει τὸ γάδαρο ἀκούει τοὺς γκαρισμούς του

